

Η δεύτερη εμπειρία μου στο Γυμνάσιο...

Σε αντίθεση με την πρώτη, η δεύτερη εμπειρία μου, έμελλε να είναι, φαινομενικά τουλάχιστον, πολύ δυσάρεστη...

Έμεινα στάσιμος στην πρώτη τάξη του Γυμνασίου... (τότε, τη λέγαμε Γ' τάξη!). Αν και, το να μείνει κάποιος στην ίδια τάξη, τότε, ήταν αρκετά συνηθισμένο γεγονός, σε προσωπικό επίπεδο, όμως, ήταν πολύ τραυματικό... Ευτυχώς, μακροχρόνια, η "αποτυχία" εκείνη, αποδείχτηκε, ευεργετική και... αν το ήξερα, μάλλον, θα την επεδίωκα...

Συγκεκριμένα, ο μαθηματικός, που είχαμε στην πρώτη τάξη, ο Παναγιώτης Σαρβάνης, ένας ήρεμος και πολύ συμπαθητικός άνθρωπος, μου προκαλούσε φόβο, χωρίς να υπάρχει κάποια αιτία... Δεν μπορούσα να παρακολουθήσω το μάθημα, δεν καταλάβαινα τα κλάσματα, τη "μέθοδο των τριών" και κυρίως, τα προβλήματα με τους κρουνοί, που άδειαζαν και γέμιζαν δεξαμενές...

Έμεινα μεταξαστέος και μάταια, διάβαζα ολόκληρο το καλοκαίρι του 1957... Το φθινόπωρο, δεν κατάφερα να υπολογίσω σωστά το χρονικό διάστημα, που χρειαζόταν ένας κρουνός, να αδειάσει μια δεξαμενή, ενώ ταυτόχρονα, ένας άλλος τη γέμιζε... κι' έμεινα στάσιμος...

Χωμένος μέσα στα ψηλά λουλούδια του κήπου (μωβ "αστεράκια" ή "σιμσίρια"), έκλαιγα απαρηγόρητος για ώρες... Η εφτάχρονη αδελφή μου, ερχόταν κάθε τόσο και κοίταζε, κρυφά, απ' τη γωνία, να δει τι κάνω... Μετά, έτρεχε γρήγορα και "έδινε αναφορά" στη μαμά... Τελικά, αφού πότισα με δάκρυα όλα τα λουλούδια του κήπου και κάπως, ηρέμησα, η μαμά με πήρε στην αγκαλιά της και άρχισε να μου μιλάει γλυκά...

Πρώτα, ζήτησε να συμφωνήσουμε, "αν ήταν σωστό, να προβιβαστώ, χωρίς να το αξίζω". Συμφώνησα, ότι αυτό δεν ήταν σωστό... και συνέχισε, ότι η ντροπή, που νιώθω τώρα και "δεν θέλω να δω τους συμμαθητές μου, που έχουν προβιβαστεί", θα ήταν πολύ μεγαλύτερη, αν ήμουν μαζί τους, χωρίς να το αξίζω... Θα ένιωθα ότι δεν θα με εκτιμούσε κανείς και κυρίως, δεν θα εκτιμούσα εγώ τον εαυτό μου... Το σημαντικότερο είναι να είμαστε αξιοπρεπείς... Όσες "επιτυχίες" κι αν έχουμε και όσα πτυχία κι αν αποκτήσουμε, στην πραγματικότητα θα είμαστε ένα μηδενικό, αν δεν τα έχουμε αποκτήσει με την αξία μας, με τον κόπο μας...

Τα καταλάβαινα όλα..., συμφωνούσα σε όλα..., ένιωθα ότι ντρεπόμουν λιγότερο τώρα..., όμως, αγανακτούσα, που υπήρχαν τέτοια προβλήματα, με κρουνοί και δεξαμενές...

Στο τέλος της συζήτησης, η μαμά συνέχισε με κάτι, που τα άλλαξε όλα, εντελώς... Μου εκμυστηρεύτηκε, ότι ο οικογενειακός μας γιατρός, ο Κωνσταντίνου, ήταν πρώτος ξάδελφος του Π. Σαρβάνη και της είχε πει, πως θα "μιλήσει" στον ξάδελφό του για μένα και "δεν θα υπάρξει πρόβλημα". Εκείνη, όμως, δεν το επέτρεψε και του είπε, "αν ο Στέλιος δεν αξίζει, πρέπει να μείνει στην ίδια τάξη..."

Με την πάροδο του χρόνου, άρχισα να νιώθω ευγνωμοσύνη για τη μαμά μου. Το μάθημα ζωής, που πήρα τότε, αποδείχτηκε σωτήριο. Ήταν σαν να ευθυγράμμισε τη ζωή μου, με τέτοιον τρόπο, έτσι ώστε, να βρίσκομαι, διαχρονικά, "την κατάλληλη στιγμή, στην κατάλληλη θέση". Σαν να ήταν η ίδια η μαμά μου, συνεχώς δίπλα μου και να απομάκρυνε τους κινδύνους και τις δυσκολίες απ' τη ζωή μου... Επίσης, δεν αγόρασα ποτέ λαχείο, ούτε έπαιξα τυχερά παιχνίδια... Ένιωθα ότι ήταν άδικο να κερδίσω κάτι, για το οποίο δεν είχα καταβάλει αντίστοιχη προσπάθεια... Δεν θα το άξιζα...